

march 2026

"הרגשתי שהבית מתרסק עליי": המלחמה של רוחה סוויסה על הבית ועל הנפש

בגיל 58, בעיצומם של לימודי תואר שני במשפטים וחונכות לנערה בתוכנית 'נטועים ע"ש איידה', מצאה את עצמה רוחה סוויסה מול שבר בלתי נתפס: טיל איראני החריב את הבית שבנתה בעשר אצבעותיה בחצור הגלילית. בראיון היא מספרת על רגע ההחלטה שהציל את חייה, על הטראומה שמסרבת להרפות ועל האמונה שגם את הבית הזה תבנה מחדש.

כתבה: מירב דוסטר, (אליאנס: כל ישראל חברים)

"צעקתי 'שמע ישראל'"

ביום שבת ה-14 במרץ, בשעה 02:49 לפנות בוקר, השקט בחצור הגלילית הופר באחת עם שיגורי טילים מאיראן. עבור רוחה (רחלי) סוויסה (58), מזכירה בכירה בבית משפט השלום בצפת וסטודנטית בתוכנית 'נטועים ע"ש איידה' המתגוררת ביישוב, השהות בממ"ד הפכה מזמן לעניין שבשגרה, אך שום דבר לא הכין אותה לרגעי האימה שעמדו להגיע.

באותו לילה היא ישנה לבדה. בנותיה הנשואות היו בביתהן ובנה שהה אצל חבר. עם הישמע ההתראה, קמה רוחה ממיטתה כדי לוודא שדלת הממ"ד סגורה, החלטה שנעשתה בשבריר שנייה, ובדיעבד, הייתה זו שהצילה את חייה.

"הטיל נפל בדיוק עם הישמע האזעקה", היא משחזרת. "הגוף שלי השתתק מההדף. צעקתי 'שמע ישראל' ושמתי כרית על הראש. הרגשתי שהבית פשוט מתרסק עליי. הכול מסביב נפל ונשבר".

"מלחמה בתוך הבית"

"הטיל חצב בור עמוק בשביל החנייה, וההדף היה כה עוצמתי שידית הממ"ד נתקעה ורוחה נלכדה בפנים. בתוך רגעי האימה היא זוכרת רק קול בכי שעלה מבית השכנים. למרבה המזל, שכן אחר, פרמדיק במקצועו, התקשר והפציר בה להישאר במקומה עד שיגיע לחלצה. "הבית היה מפורק לגמרי, מלחמה בתוך הבית", היא מתארת. "התקרה, החלונות - הכול קרס".

לאחר החילוץ מהממ"ד, מצאה את עצמה בסצנה שנראתה כלקוחה משדה הקרב: שריפות בכל מקום, שברי יירוטים וצבא שלם של כוחות הצלה בחצר ביתה. בתוך כל הכאוס, הגוף החל להגיב לטראומה: "רעדתי והתעלפתי, הרגשתי שאין לי אוויר. בקושי הצלחתי לחייג לבן שלי, וכשהוא ענה יצאו ממני רק שברי זעקות".

כוחות הצלה פינו את רוחה לבית החולים כשהיא במצב של חרדה עמוקה והיא הוכרה כנפגעת פעולות איבה. למרות שהבית ספג פגיעה קשה, ויידרשו חודשים ארוכים עד שישוקם שוב, רוחה מסרבת לעזוב את העיר שבה גדלה. בימים אלה היא מתארכת אצל אחותה בחצור הגלילית. "לא הסכמתי להתפנות למלון", היא מצהירה בנחישות. "אנחנו חזקים בעורף. נולדתי כאן ואני לא עוזבת".

"הבית היה מפורק לגמרי"

"אני חוששת מהרגע שתהיה אזעקה"

בתוך מסע השיקום, המשפחה עוטפת אותה ומסייעת לה לעמוד שוב על הרגליים. "הגיס שלי מטפל בכל הבירוקרטיה המתישה, וזה נותן לי קצת שקט ורוגע", היא מספרת. במקביל, היא החלה לקבל תמיכה רגשית במרכז "חוסן" בראש פינה. בימים אלה היא ממעטת לצאת מהבית. "אני כל הזמן חוששת מהרגע שתהיה אזעקה".

אירועים בטחוניים בצפון כמו הטרגדיה שבה נרצחה צעירה מפגיעת רקטה, רק מעמיקים את החרדה. "את צומת מחניים אפשר לראות מחלון הבית. ראינו אנשים רצים בבהלה לתפוס מחסה, וזה עורר המון פחד". מאז הפיצוץ היא סובלת מצפצופים בלתי פוסקים באוזניים, המקשים על תפקודה.

השבוע זכתה לביקור מחזק מנשיא המדינה, יצחק (בוז'י) הרצוג, וחשפה בפניו את המציאות הבלתי אפשרית שאיתה היא מתמודדת. "הבית שבניתי בעשר אצבעות עומד שבור, והגשמים הרסו את התכולה שנותרה. נאלצנו להשליך הכל לפח".

לצד החורבן, היא נאלצת להיאבק גם בבירוקרטיה. "מס רכוש מערימים קשיים על קבלת הפיצויים שאני זכאית להם", היא אומרת בכאב. "מעולם לא נתמכתי ולא ביקשתי עזרה, רכשתי הכול לבד, ועכשיו הכל הרוס". הנשיא, שהתרגש מדבריה, רתם את אחד מעוזריו האישיים ללוות אותה אישית.

"נטועים מאפשרת לי להעניק בחזרה לקהילה את מה שאני מקבלת"

כאם חד הורית שגידלה את ילדיה לבדה, רוחה מוטרדת מהמצב הכלכלי ומהעובדה שכרגע אינה מסוגלת לחזור לעבודתה כמזכירה בכירה בבית משפט השלום בצפת מזה 25 שנה. אך בתוך החשיכה, היא מצליחה להיאחז בעוגנים המעניקים לה משמעות: המשפחה, לימודי התואר השני והחונכות בתכנית 'נטועים'.

את לימודי התואר השני היא מגדירה כהגשמת חלום. "הילדים גדלו ועזבו את הקן, והיה לי חשוב להמשיך לצמוח ולהתפתח", היא מספרת. "אני רוצה להמשיך לעבוד ולהתפרנס בכבוד".

בפגישה עם נשיא המדינה, באדיבות משה ביטון

באוקטובר 2024 הצטרפה רוחה לתוכנית 'נטועים ע"ש אייזה' של כ"ח, שבמסגרתה היא חונכת תלמידת כיתה י"א בשם ליאן. "ניתנה לי הזדמנות להחזיר לקהילה את מה שאני מקבלת", היא אומרת. "אני משמשת לליאן דמות חיובית, מראה לה שאפשר לשאוף למצוינות בכל גיל. חשוב לי שהיא תבין שלימודים הם לא רק חובה, אלא גם זכות, ושעבודה מסודרת והשכלה נותנות ביטחון ועצמאות."

היא משתפת כי האמונה והמסורת מעניקים לה את החוסן ומשמשים לה כעוגן במים הסוערים. "לא ניסבר, להיפך, אנחנו רק מתחזקים. האמונה החזקה שלי היא ששומרת עליי". לקראת חג הפסח המתקרב, היעדר הבית הופך מוחשי עוד יותר. רוחה, שהייתה רגילה לארח בביתה את המשפחה כולה לליל הסדר, תיאלץ לוותר השנה על המסורת. אך מתוך הקושי, היא מבקשת להעביר מסר חשוב. "העובדה שקמתי לסגור את דלת הממ"ד הצילה את חיי. אסור להיות שאננים", היא אומרת. לצד המאבק לשקם את ההריסות, רוחה מישירה מבט קדימה אל לימודי דוקטורט ואל יום החזרה הביתה. "כמו שבניתי את הבית הזה, בעשר אצבעות, אני אבנה אותו שוב מחדש".